

Regimentsinddelingen i 1880, at det var Bataillonerne, der havde været ude at slaas i Krigen og havde erhvervet Navnet og Ret til at bevare det Navn, de havde købt med deres Blod. Nu blev de satte ind under Regimentet, men hvem vilde bøje sig, naar det gjaldt Traditionen, og det var Bataillonen, der opretholdt denne, Regimentets Historie har kun hvide Blade.

Man vil efter min Overbevisning gøre en Velgerning mod Fodfolket, i det Øjeblik man afskaffer Regimentsinddelingen, hvorved man ogsaa afskaffer Regimentsstaben. Men naar man gaar til en saadan Afskaffelse, maa man ikke gøre Regning paa at indvinde alt. En Del Officerer, navnlig Obersterne, ere nødvendige af forskellige Grunde, ikke mindst for Avancementsforholdenes Skyld.

Naar man saa spørger, hvordan man skaber en rationel Ordning af Fodfolket, saa have vi 30 Batailloner, og vi kunne nemt ordne det med Indkaldelsen: 15 Batailloner Rekrutter det ene Aar og 15 Batailloner Rekrutter det andet Aar. Saa have vi Ordningen som i 1867. Og naar man saa af hver 2 og 2 Batailloner danne en Reservebataillon, har man 15 Reservebatailloner, altsaa ialt 45 Batailloner. En saadan Ordning er nødvendig, og jeg gør de Herrer, der arbejde paa at bevare Garnisonerne, opmærksomme paa, at derigennem bliver det muligt, at de kunne blive, hvor de ere, og at Garnisonsbyerne ikke komme til at lide noget af Betydning. Nu for Tiden er Forholdet det, at ligger der et Regiment i en By, er der aldrig mere end en af Bataillonerne, der har Mandskab, og dette Forhold bliver da uforandret. Viborg er en Undtagelse, men den har ikke tidligere været Garnisonsby; jeg tænker nærmest paa Aalborg, Aarhus, Fredericia, Odense og Nyborg. Og saa er man i Stand til at fordele Tropperne paa en saadan Maade, at man kan overføre en jydsk Brigade og to Liniebatailloner af den fynske Brigade til Sjælland, hvorved man paa Sjælland faar den Tropestyrke, man behøver til Forsvaret af Sjælland. Jeg vil ikke gaa nærmere ind paa Detailler for yderligere at paavise de Fordele, Forslagets Gennemførelse vil have.

Vore faste Rammer ere saa svage, at det vil være umuligt ved Hjælp af dem at foretage Udvidelse til nye Afdelinger; men man kan heller ikke svække dem yderligere, og det har man gjort gennem den Omstændighed, at man har formindsket Antallet

af Premierløjtnanter ved Liniebataillonerne. Det var tidligere 6, nu er det 5. Men naar man har sat 6, er det for at gøre det muligt at have 4. Man maa huske paa, at en Krig kan komme under Vilkaar, hvor Rekrutterne ere lige indkaldte, saa man ikke er i Stand til at bruge dem som Soldater, og derfor maa Skolerne bevares. Der kan ogsaa tænkes anden Tjeneste, hvor der behøves Officerer, saa naar man gør 6 til 5, er det at gøre det umuligt for Afdelingerne at bevare 4 Premierløjtnanter, og den Hjælp, en fast Premierløjtnant er, maa en Kaptajn nødvendigvis have under Krigsforhold.

Jeg har glemt et Spørgsmaal, som jeg dog skal nævne. Man har udvidet Generalstaben i meget betydelig Grad. Den Udvidelse, der falder paa Divisionerne, falder bort, naar man stryger Divisionerne. Men man har tillige anvendt den til at afgive Stabschefer hos Generalinspektøren for Fodfolket og Generalinspektøren for Rytteriet. Er der noget Sted, hvor man behøver Officerer, der ere praktisk uddannede i Vaabenet, og alene i Vaabenet, og hvor der slet ikke er Brug for Generalstabsuddannelse, er det netop hos de to Generalinspektører. Og har man Kendskab til Hæren fra tidligere Tid, vil man vide, at netop de dygtigste af de Officerer, der have beklædt Stabscheffsstillingen, vare Mænd, der vare uddannede paa den Maade. — Man har mærkeligt nok anset det for rigtigt ved de to Brigader, man har bibeholdt, at gøre Adjutanten til Kaptajn i Generalstaben. Det ser besynderligt ud, naar man alle andre Steder bruger Kaptajner af Generalstaben til Stabschefer, at man saa bruger dem som Adjutanter ved Brigaderne. Men det er en af de Besynderligheder, som der er saa mange af ved Fodfolkets Ordning.

Der er ogsaa et andet Punkt, der er forandret. I 1848—49 indførte man en Institution ved Fodfolket: Overkommandersergenter. Det var ældre, veltjente Underofficerer, som ikke ønskede at blive Officerer, men som man gav en Grad — det nuværende Stabssergent —, der var midt imellem Officer og Underofficer, og man brugte dem udelukkende i Geledet til Officerstjeneste. I 1880 bestemtes det, at der skulde være 4 Stabssergenter ved hver Bataillon, saaledes at der var en ved hvert Kompagni. Det var et betydeligt Fremskridt. Men Krigsministeriet havde misforstaaet det, saaledes at det gjorde Stabssergenterne til Kommandersergenter, og det var jo ikke Meningen. Nu